

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 288 i art. 297 ust. 1 TFUE, uznając, że przepisy drugiej dyrektywy gazowej⁽¹⁾ znajdują zastosowanie w przedmiotowej sprawie: ta pierwsza grupa podniesionych przez Komisję argumentów będzie dotyczyła kwestii, czy Sąd słusznie orzekł (w dorozumiany sposób), że Komisja zastosowała trzecią dyrektywę gazową⁽²⁾ ze skutkiem wstecznym.

Po drugie, Sąd popełnił błąd w zakresie kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i nie zastosował prawidłowo kryterium prawnego, które sam wskazał: zakładając, że Sąd słusznie uznał, że stosowanie przepisów materialnych trzeciej dyrektywy gazowej miało miejsce ze skutkiem wstecznym (*quod non*), kwestia, czy przepisy przewidziane w art. 36 trzeciej dyrektywy gazowej stanowią niepodzielną całość z punktu widzenia ich skuteczności zostanie zbadana w celu dokonania oceny, czy Sąd również słusznie orzekł, że stosowanie ze skutkiem wstecznym przepisów proceduralnych przewidzianych w tej dyrektywie jest podobnie zabronione.

Komisja twierdzi, że ocena przedmiotowej zgłoszonej decyzji o zwolnieniu na podstawie przepisów proceduralnych i materialnych i ustanowionych w trzeciej dyrektywie gazowej nie oznacza stosowania tego aktu ze skutkiem wstecznym, lecz jest zgodna z zasadą bezpośredniego stosowania, zgodnie z którą postanowienie prawa Unii obowiązuje od momentu swego wejścia w życie do przyszłych skutków sytuacji zaistniałej pod rządami dawnego przepisu.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 12, t. 2, s. 230).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211, s. 94).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 25 listopada 2013 r. — Ministero dell'Economia e delle Finanze i in. przeciwko Francesco Cimmino i in.

(Sprawa C-607/13)

(2014/C 61/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dell'Economia e delle Finanze i in.

Druga strona postępowania: Francesco Cimmino i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 rozporządzenia (WE) nr 2362/98⁽¹⁾, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek upewnienia się, że podmioty gospodarcze prowadzą działalność przywozową na własny rachunek jako niezależna jednostka gospodarcza pod względem zarządzania, personelu i funkcjonowania, powinien być interpretowany w ten sposób, że z przyznaných ulg celnych jest wyłączona wszelka działalność prowadzona na rachunek tradycyjnego podmiotu gospodarczego, jeżeli działalność ta jest wykonywana przez podmioty, które tylko formalnie spełniają wymogi przewidziane dla „nowych podmiotów gospodarczych” w tym rozporządzeniu?
- 2) Czy rozporządzenie (WE) nr 2362/98 zezwala tradycyjnemu podmiotowi gospodarczemu sprzedawać banany pochodzące spoza Unii nowemu podmiotowi gospodarczemu i uzgodnić z nim, że wprowadzi banany na obszar Unii z zastosowaniem obniżonej stawki należności celnych i odsprzeda je temu samemu tradycyjnemu podmiotowi gospodarczemu po cenie uzgodnionej przed całą transakcją, nie ponosząc rzeczywistego ryzyka przedsięwzięcia i nie zapewniając organizacji środków dla takiej transakcji?
- 3) Czy porozumienie, o którym mowa w pytaniu drugim, stanowi naruszenie zakazu przenoszenia praw nowych podmiotów gospodarczych na tradycyjne podmioty gospodarcze przewidzianego w art. 21 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2362/98, w związku z czym dokonane przeniesienie jest nieskuteczne i należności celne pozostają należne w pełnej, a nie w obniżonej wysokości zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 2988/95⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do uregulowań dotyczących przywozu bananów do Wspólnoty, Dz.U. L 293, s. 32.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich, Dz.U. L 312, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 16 września 2013 r. w sprawie T-226/09, British Telecommunications plc przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2013 r. przez British Telecommunications plc

(Sprawa C-620/13 P)

(2014/C 61/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: British Telecommunications plc (przedstawiciele: J. Holmes, Barrister i H. Legge QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i BT Pension Scheme Trustees Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim dotyczy on podniesionych przez wnoszącego odwołanie w skardze do Sądu zarzutów pierwszego i drugiego;
- uwzględnienie tych zarzutów jako zasadnych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2009/703/WE z dnia 11 lutego 2009 r. ⁽¹⁾ oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty na poparcie odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd przedstawił własne argumenty, których nie zawiera decyzja Komisji, dla odrzucenia niektórych dodatkowych zobowiązań przy ocenie selektywności. Sąd tym samym starał się w niedopuszczalny sposób zastąpić rozumowanie Komisji swym własnym rozumowaniem przy dokonywaniu oceny istnienia selektywnej korzyści na rzecz wnoszącego odwołanie.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że w każdym razie własne argumenty Sądu naruszają prawo, ponieważ, odrzucając dodatkowe zobowiązania Sąd zastosował nieprawidłowe kryterium prawne; ponadto argumenty, na których Sąd się oparł, były albo nieistotne pod względem prawnym, albo przeinaczały dowody.

W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo przy badaniu argumentów przyjętych przez Komisję dla odrzucenia niektórych dodatkowych zobowiązań, uznając te argumenty za istotne z prawnego punktu widzenia i wystarczające do potwierdzenia decyzji Komisji. Badanie dokonane przez Sąd jest niewystarczające. W niektórych kwestiach nie jest jasne, czy Sąd podziela tok rozumowania Komisji, a jeśli ma to miejsce, to na jakiej podstawie. W pozostałych kwestiach Sąd uwzględnił czynniki, które są nieistotne pod względem prawnym i zastępuje rozumowanie Komisji swym własnym rozumowaniem.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 11 lutego 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 55/07 (ex NN 63/07, CP 106/06) udzielonej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej — Gwarancja publiczna udzielona BT (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 685) (Dz.U. L 242, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Patent- und Markensenat (Austria) w dniu 2 grudnia 2013 r. — Arne Forsgren przeciwko Österreichisches Patentamt

(Sprawa C-631/13)

(2014/C 61/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Patent- und Markensenat

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Arne Forsgren

Druga strona postępowania: Österreichisches Patentamt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie art. 1 lit. b) i art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych ⁽¹⁾ przy spełnieniu pozostałych wymogów można wydać świadectwo ochronne dla chronionego patentem podstawowym składnika aktywnego (w niniejszym przypadku białka D), gdy ten składnik aktywny jest zawarty w produkcie leczniczym (w niniejszym przypadku Synflorixie) w wiązaniu kowalencyjnym (cząsteczkowym) z innymi składnikami aktywnymi, przy czym jednak zachowuje swoje własne działanie?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:
  - 2.1. Czy na podstawie art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 można wydać świadectwo ochronne dla chronionej patentem podstawowym substancji (w niniejszym przypadku białka D), gdy substancja ta ma własne działanie terapeutyczne (w niniejszym przypadku jako szczepionka przeciwko bakteriom *Haemophilus influenzae*), jednakże zezwolenie na produkt leczniczy nie odnosi się do tego działania?
  - 2.2. Czy na podstawie art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 można wydać świadectwo ochronne dla chronionej patentem podstawowym substancji (w niniejszym przypadku białka D), gdy w zezwoleniu określono tę substancję jako „nośnik” właściwych składników aktywnych (w niniejszym przypadku polisacharydów pneumokokowych), wzmacnia ona jako „adiuwant” działanie tych składników, jednak działanie to nie zostało wyraźnie wymienione w zezwoleniu na produkt leczniczy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, s. 1.